

הסדר של אונס יביא להחזרת השטחים בלי שלום

אנאטוניה של אונס

נגד מדיניות הנשיא וממשלתו. הוא יכריז מילחמה על ג'ימי קארטר. ממשלת קארטר תגיב תגובה ראשונה: היא תסוכך את הידית של כרוז הכסף.

העזרה האמריקאית תפחת לפתע. לא יהיה כסף לקי נות חומרי-גלם חיוניים. מיפעלים בישראל ייאלצו לפטר פועלים. גלגלי הכלכלה הישראלית ייעצרו. תפרוץ פאי ניקה כלכלית. שתגרום לשפל חמור ולמצוקה מיידית בקרב שכבות רחבות.

דרוש רק סיבוב קטן של הידית כדי להביא לתוצאות כאלה. שיחדרו לחייו של כל אדם בישראל. סיבוב גדול

במרחב. אם לא יצליח לגבש הסכמה בין המנהיגים הישראליים והערביים, יגיע זמנה של ארצות-הברית "להציע" לצדדים תוכנית משלה. תהיה זו תוכנית להסדר כפוי. הסדר של אונס.

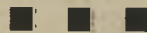

איך אונסים?
אשר ישראל נשקלה כמוצאת מרשימת המדינות המועדפות. המקבלות מארצות-הברית נשק וידע בלי הגבלה. משמע: היד האמריקאית עדיין לא סגרה את כרוז אספקת-נשק לישראל. אך נאמר לישי

ת תנועה לשיחורור האשה הפכה את המילחמה באונס לאחד מיעדיה העיקריים.

בעולמם של גברים, אינוס-האשה הוא נושא לבדדי חות תפלות ולחלומות מיניים כמוסים. מיעצים לאשה, בבדיחות-הדעת: "אם תיאנסי, לפחות תיהני מזה". גברים רבים מאמינים כי כל אשה שנאנסה, "בעצם רצתה בזה". שוטרים רבים משוכנעים שאם אשה מתלוננת על אונס, היא "בטח פיתתה את הגבר".

בעולמם של נשים, האונס הוא מעשה-זווטה. רבות מן הנשים שנפגשו קורבן לאונס אינן מחלימות מן הטרואומה לעולם.

יחסים בין עמים ומדינות, אפשר לדבר על אונס רק כמושג מושאל. אך נדמה שהרבה מן הבדיחות והמליצות, השגורות בפי גברים בדברים על אינוס-אשה, נהוגות גם במישור זה.

עכשיו עומד על הפרק האונס של המאה — אינוסה של מדינת-ישראל בידי נשיא ארצות-הברית.

בוושינגטון מדברים על כך בציניות גברית. "היא בעצם רוצה בזה", אומרים שם על ישראל. "אין לה מנהיגות. אין אחד שם אינו מסוגל לקבל את ההחלטות שיש צורך לקבל. היא רוצה שיאנסו אותה לעשות שלום".

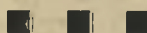
ואילו ישראל, הקורבן המיועדת, אינה נבי הדת. נראה כאילו היא ממתינה לאיננוס המיועד בפאטליזם עיף.

יש הממתינים לאונס זה בתיקוה, שמקורה בייאוש כד סבור, למשל, הפרופסור ישעיהו לייבוויץ, מהוגי הדיעות המבריקים במדינה, כי אין לישראל הכוח הפנימי להשתחרר בעצמה מן השטחים הכבושים, המסכנים את קיום ישראל כמדינה יהודית, דמוקרטית ובריאה. הוא מקווה שארצות-הברית, לבדה או בעזרת בריית-המועצות, תכריח את ישראל לעשות — מאונס — את הדבר שהוא לטובתה.

יש הממתינים לאונס מתוך אדישות. לישראלים רבים, ואולי לרובם, חסר אומץ-הלב המוסרי הדרוש כדי להתמודד עם הברירה המכרעת העומדת לפני המדינה: לדבוק בשטחים או לשאוף לשלום. אין הם רוצים להתלית. אין הם רוצים לנהוג ככנייאדם מבוגרים ואחראיים. הם רוצים לברוח מן הבעייה. הם רוצים שמישהו יחליט במקומם ויכפה עליהם את הפיתרון.

יש הממתינים לאונס מתוך ציניות. כאלה הם מר-בית הפוליטיקאים שהתמודדו השבוע בבחירות לכנסת. הם ערכו לעצמם חשבון: לא כדאי לעסוק בזה. מה שתגיד, יעלה לך בקולות — קולות היונים או קולות הניצים. הציבור אינו רוצה לשמוע על זה. אז כדאי לברכר על עניינים של מה-בכך ולשתוק על הנושא המכריע. כדאי לדבר על "שינוי" ועל "החלפת השיל-טון" ועל "צוות מנוסה", ולספר לציבור ש, ממילא הכל תלוי באמריקאים, וש"אם מנחם בגין יעלה לשילטון, הוא יצטרך לרקוד לפי החללי האמריקאי, בדיוק כמו שימעון פרס".

ייאוש, פחדנות, ציניות — המניע אינו חשוב. ישראל מחכה לאונס.

נדמה שהיא לא תצטרך להמתין זמן רב מדי. האונס כבר מוכן ומזומן. הוא נכון לאונס את הגברת. "לטובתה", כמוכן.

הנשיא ג'ימי קארטר לא המתין אף עד לתום הבחירות בישראל. הוא השמיע שורה ארוכה של הודעות "מאולתרות", שהצטרפו לתמונה ברורה לחלוטין.

הוא אמר שישראל ראויה וזקוקה לשלום ולביטחון. תמורת שיבתה לגבולות ה-4 ביוני 1967, עם שוויים קלים.

הוא אמר שהפלסטינים זכאים ל"מולדת", ושהפרטים ייקבעו במשאומות.

שריחוקו שלו הודיע כי הוא פועל למען השגת הכרה הדדית בין ישראל ואש"ף.

ככך נרמזו על הפרת כל שדושת ה"לאוויים" של הארטרם הישראלית: לא שיבה לגבולות ה-4 ביוני, לא משאומות עם אש"ף, לא הקמת מדינה פלסטינית.

בעולם הגברי יש הרבה בדיחות תפלות על בתולות הצועקות לא-לא-לא.

איך מתגברים על הדא-לא-לא-לא?

גם על כך מסרו הנשיא קארטר ואנשיו כמה רמזים שקופים מאד.

הוא אמר כי בקרוב ייצא שריחוקו שלו למסע נוסף

חאפז אל-אסד עם ג'ימי קארטר בז'נבה: על חשבון מי?

יותר ישיג תוצאות הרוט-שוואה. אם ייפסק הסיוע לגמר, ואם יוטל מס-הכנסה על התרומות למגבית היהודית, לא יהיה בישראל מה לאכול, לא יהיה דלק למכוניות. סיבוב הידית של ברוז הנשק יגרום לתוצאות חמורות לא פחות. הוא ייטע בלב הערבים את האמונה כי ניתן להכריע את ישראל במיבצע צבאי. הוא עלול לפתות את מנהיגי ישראל לפתוח במילחמת-מנע, חסרת תוחלת מדינית. מתוך מחשבה שכדאי לנצל את הנשק הקיים לפני שהוא יתבלה.

אם תסוכך היד את ידית הברז המדיני, תמצא יש-ראל את עצמה לפתע חשופה בלא-צריחה. בלי וטו אמר-ריקאי באו"ם היא תגונה, תבודד ואולי אף תגורש ממישפחת-העמים. למפולת מדינית כזאת תהיינה השלכות צבאיות וכלכליות מיידיות.

זה עתה לקרות לממשלת בגין. היא תעי מוד לפני הברירה בין מצדה לבין כניעה לדאית-נאי.

את המחיר ישלם האזרח הישראלי. לכן, אל ישתעשע איש בישראל באשליות (המשך בעמוד 38)

ראל שהיך מונחת על הכרוז, ודי כסיבוב קל כדי לסוגרו.

יש עוד ברזים אמריקאיים, המעניינים את ישראל. ברוז הכסף, למשל, וגם ברוז הסיוע המדיני. גם שם די בסיבובים קלים, כדי לשנות את מצבה של ישראל כנלילה.

מעולם לא הוכן אונס בקפדנות כה רבה, ובצורה כה גלוויה.

שום אונס אינו דבר מצחיק. כל אונס הוא מעשה-הזוועה. גם אונס של מדינה.

אזרחי ישראל, המדברים בקלות כזאת על "הסדר כפוי" ועל "מילא, יכריחו אותנו", אינם יודעים מה הם שחים.

הבה נתאר לעצמנו מה פירושו של "הסדר כפוי" במיקרה החמור ביותר.

נניח שמנחם בגין אכן יקבע מחר את מדיניותה של ישראל, בצורה זו או אחרת.

הוא יקרא ליהדות האמריקאית ולקונגרס להתמודד